

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอัตราของพฤติกรรมรุนแรงแต่ละลักษณะของผู้ป่วยจิตเวชและการจัดการสำหรับพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวชแต่ละลักษณะของบุคลากรแต่ละระดับที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ อุบลราชธานี ประชากรที่ศึกษา 2 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มแรกเป็นผู้ป่วยที่มารับการรักษาที่หอผู้ป่วยจิตเวชชาย 1 และจิตเวชหญิง 1 จำนวน 149 คน กลุ่มที่สอง เป็นบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยจิตเวชชาย 1 และจิตเวชหญิง 1 ในโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ อุบลราชธานี จำนวน 45 คน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวชของยูตอฟสกีและคณะ ซึ่งผู้วิจัยแปลและดัดแปลงมาใช้ มีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา 0.95 และการจัดการของบุคลากรวัดโดยแบบสังเกตการจัดการของบุคลากรของยูตอฟสกีและคณะ ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาใช้ มีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา 0.89 โดยการหาความเชื่อมั่นของแบบสังเกตได้ค่าความตรงกันของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย (interrater reliability) เท่ากับ 1 ข้อมูลทั้งหมดนำมาวิเคราะห์โดยใช้ ความถี่ และ ร้อยละ

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

เมื่อพิจารณาอัตราของพฤติกรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อผู้ป่วย 100 ราย พบว่า ทั้งผู้ป่วยชายและหญิงมีพฤติกรรมรุนแรงทางคำพูดมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือ พฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น พฤติกรรมรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ และพฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายตนเอง โดยมีอัตรา 55.7 ครั้ง, 33.5 ครั้ง, 20.8 ครั้ง และ 8.7 ครั้ง ตามลำดับ

ส่วนการจัดการสำหรับพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวชแต่ละลักษณะของบุคลากร พบว่า ด้านพฤติกรรมรุนแรงทางคำพูด ในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพและพยาบาลเทคนิคใช้วิธีการจัดการทุกวิธี ใช้วิธีการพูดคุยกับผู้ป่วยมากที่สุด ร้อยละ 39.5 และ 26.7 ส่วนผู้ช่วยเหลือคนไข้ใช้ทุกวิธียกเว้นการฉีดยา โดยใช้วิธีการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมอย่างใกล้ชิดมากที่สุด ร้อยละ 25.0 ด้านพฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายตนเอง ในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพและพยาบาลเทคนิคใช้วิธีการจัดการทุกวิธียกเว้นวิธีการแยกผู้ป่วยโดยไม่นำไปไว้ในห้องจำกัดพฤติกรรม โดยใช้การพูดคุยกับผู้ป่วย

มากที่สุด ร้อยละ 38.5 และ 26.7 ส่วนผู้ช่วยเหลือคนไข้ใช้ทุกวิธียกเว้นการฉีดยาและการแยกผู้ป่วย โดยไม่นำไปไว้ในห้องจำกัดพฤติกรรม โดยใช้การใช้การนำผู้ป่วยไปไว้ในห้องจำกัดพฤติกรรมและการผูกมัดผู้ป่วยมากที่สุดร้อยละ 27.3 ด้านพฤติกรรมรุนแรงต่อร่างกายผู้อื่น ในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพ และพยาบาลเทคนิคใช้วิธีการจัดการทุกวิธี โดยพยาบาลวิชาชีพใช้วิธีการพูดคุยกับผู้ป่วยมากที่สุด ร้อยละ 36.1 ส่วนพยาบาลเทคนิคใช้วิธีการพูดคุยกับผู้ป่วยและการให้ยาฉีดยามากที่สุด ร้อยละ 25.9 สำหรับผู้ช่วยเหลือคนไข้ใช้ทุกวิธียกเว้นการฉีดยา โดยใช้วิธีการผูกมัดผู้ป่วยมากที่สุด ร้อยละ 31.6 และพฤติกรรมรุนแรงด้านการทำลายสิ่งของ ในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพ พยาบาลเทคนิคและผู้ช่วยเหลือคนไข้ใช้วิธีการจัดการทุกวิธี ยกเว้นพยาบาลวิชาชีพไม่ได้ใช้การแยกผู้ป่วยโดยไม่นำไปไว้ในห้องจำกัดพฤติกรรมและผู้ช่วยเหลือคนไข้ไม่ใช้การฉีดยา โดยบุคลากรทั้ง 3 ระดับ ใช้การพูดคุยกับผู้ป่วยมากที่สุด ร้อยละ 20.7, 31.2 และ 35.3 ตามลำดับ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แนวทางในการปรับปรุงวิธีการจัดการผู้ป่วยที่มีพฤติกรรมรุนแรงแต่ละลักษณะ
2. ได้แนวทางในการกำหนดมาตรการสำหรับการปฏิบัติต่อผู้ป่วยที่มีพฤติกรรมรุนแรงในหอผู้ป่วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. วางแผนให้การสนับสนุนด้านบุคลากร อุปกรณ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ โดยการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการปฏิบัติงาน
2. ผู้บริหารควรมีการวางแผนด้านบุคลากรให้มีความเหมาะสมกับสภาพหอผู้ป่วย เช่น ในหอผู้ป่วยรับใหม่ ซึ่งพบว่ามีความรุนแรงมากกว่าหอผู้ป่วยอื่น
3. จัดให้มีการอบรมเพิ่มศักยภาพและความสามารถในการจัดการผู้ป่วยพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวชแก่บุคลากรที่มีหน้าที่ดูแลผู้ป่วยจิตเวชโดยให้มีความรู้ และความเข้าใจในการจัดการพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวช โดยเน้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการสื่อสารกับผู้ป่วยทั้งคำพูดและท่าทาง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยหรือตัวแปรอื่นที่ไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ที่คาดว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวช เช่น ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ ประวัติความรุนแรงในอดีต
2. ศึกษาวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการจัดการพฤติกรรมรุนแรง ตลอดจนความคิดเห็นและความรู้สึกของบุคลากรในการจัดการพฤติกรรมรุนแรงของผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งถ้าข้อมูลเชิงบรรยายสอดคล้องกับข้อมูลเชิงปริมาณจะเป็นการสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้
3. ควรมีการศึกษาซ้ำในผู้ป่วยพฤติกรรมรุนแรงและบุคลากรในโรงพยาบาลจิตเวชแห่งอื่น ๆ เพื่อสามารถอ้างอิงผลสู่ประชากรกลุ่มอื่นได้
4. ควรมีการศึกษาการจัดการของบุคลากรในแต่ละวิธีว่า ปฏิบัติถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ มีรายละเอียดของการปฏิบัติอย่างไร
5. ควรมีการศึกษาการจัดการสำหรับพฤติกรรมรุนแรงของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในเวรป่วยและตึก นอกเหนือจากเวรเช้า

ข้อจำกัดในการวิจัย

การเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ใช้ระยะเวลา 1 เดือน ซึ่งอาจทำให้ได้ข้อมูลไม่ครอบคลุมระยะเวลานานๆ ได้ และอาจจะทำให้ได้ข้อมูลพฤติกรรมรุนแรงไม่ครบทุกด้านเพราะบางพฤติกรรมอาจเกิดนานๆ ครั้ง